

Arrest

**nr. 108 176 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 13 november 2009 te Beringen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster dient op 19 maart 2010 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op dezelfde dag wordt zij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 februari 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 18 februari 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Bulgarije

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter §1, 3° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.

De de burger van de Unie die betrokkene betrokkene heeft vervoegd, de heer [K.] is sedert 30/05/2011 overleden.

Betrokkene ondertekende op 22.02.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- medisch attest waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. Haar medische toestand is dus geenszins van die aard dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering vormt om terug te keren naar haar land van herkomst.*
- een attest van het OCMW van Beringen waaruit blijkt dat betrokkene OCMW steun ontvangt. Bovendien toont dit attest aan dat de economische situatie van betrokkene niet goed is aangezien ze zich genoodzaakt ziet om een leefloon aan te vragen.*

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat zij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen in de synthesesamenvatting:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De bestreden beslissing is steunt op 2 argumenten:

1. Art. 42ter §1, 3° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.

2. Art. 42quater van de wet van 15.12.1980: § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

....

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster weerlegt deze argumentatie als volgt:

1. Verzoekster heeft de Bulgaarse nationaliteit en is bijgevolg een EU-burger. Bijgevolg kunnen de bepalingen van artikel 42quater Vw. niet van toepassing verklaard worden op haar.

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

Door een wetsartikel, met name art. 42quater Vw dat van toepassing is op niet EU-burgers, toe te passen op verzoekster die een EU-burger is en op wie eigenlijk art. 42ter diende toegepast te worden, schendt verweerster op ernstige wijze de materiële motiveringsplicht welke haar is opgelegd door de wetgever. De verkeerde toepassing is niet aanvaardbaar in rechte.

Bijgevolg is de beslissing van de verweerster inhoudelijk of materieel niet deugdelijk gemotiveerd gezien een onjuiste wetsbepaling wordt toegepast.

De materiële motiveringsplicht is derhalve ernstig geschonden door de motivering te baseren op de verkeerde rechtsregel. Bijgevolg is de formele motiveringsplicht eveneens geschonden gezien in de bestreden beslissing onjuiste rechtsregels als de toepasselijke regels worden weergegeven.

De argumenten die de verwerende partij aanhaalt, zijnde dat verzoekster niet op voldoende wijze duidelijk zou gemaakt hebben waarom haar belangen zouden geschaad worden door de verkeerde

vermelding van de toepasselijke rechtsregels, kunnen niet gevolgd worden, het speelt immers geen rol voor de verwerende partij, die door de beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de formele en materiële motiveringsplicht, gebonden is op straffe van nietigheid.

Bijgevolg is de verzoekster wel belanghebbende, gezien zij door de beslissing getroffen wordt. Indien zij ook geen belang zou hebben, aldus de redenering van de verwerende partij, om dit aan te vechten, wie zou het dan wel toekomen om dit te doen?

De verwerende partij ondergaat inderdaad een zware taak in haar werking, gezien zij door verschillende beginselen van behoorlijk bestuur gebonden is. Juist dat maakt dat zij voorzichtiger te werk moet gaan zonder rechtswillekeur te scheppen. De verwerende partij probeert rechtswillekeur te scheppen wanneer zij met ongeloofwaardige argumenten haar fouten alsnog probeert recht te zetten.

Art. 42ter en art. 42quater hebben immers verschillende toepassingsgebieden, wat de rechtsonderhorigen betreft. De verwerende partij kan deze onderscheid niet miskennen. Zij moet trachten om in de beslissingen die zij neemt en in de kennisgevingen die zij meedeelt, steeds de motiveringsplicht te respecteren.

Het is bovendien ook onrechtmatig en strijdig met het gelijkheidsbeginsel om te verwachten dat de rechtsonderhorigen alle procedurele en formele regels dienen te respecteren in hun verblijfsaanvragen, wanneer het de verwerende partij wel geoorloofd zou zijn om de beginselen van behoorlijk bestuur, die dan wel op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven, te miskennen.

De vraag die hier gesteld mag worden, is of de verwerende partij de formele en materiële motiveringsplicht geschonden heeft of niet. De vraag is niet, zoals de verwerende partij beweert, of de verzoekster daarbij een gebrekkig belang vertoont - QUOD CERTE NON.

De verwerende partij beweert nog verzoekster zou erkend hebben dat de juiste rechtsgrond in de bestreden beslissing zou aangegeven zijn geweest. Dit is helemaal niet waar en strookt niet met de werkelijkheid. De verwerende partij wordt verzocht om aan te tonen waar verzoekster dit zou gedaan hebben.

[...]

Doordat een verkeerde artikel werd toegepast op verzoekster, schendt verweerster op onbetwistbare wijze het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel behelst dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand te kunnen inschatten.

Verweerster verzocht ten onrechte documenten van verzoekster om haar inkomsten te bewijzen en aldus aan te tonen dat zij over voldoende bestansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voormelde wordt enkel geëist in artikel 42quater §3 Vw welke van toepassing is op niet EU-burgers.

Art. 42ter §1 Vw. bepaalt enkel dat het verblijf van EU-burgers bij gezinshereniging met een familielid die zelf EU-burger is, ingetrokken kan worden gedurende eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.

Het dossier van verzoekster toont op voldoende wijze aan dat zij sinds 2006 een duurzame relatie had met haar echtgenoot wijlen de heer KILIC, dat zij een eerste stap om wettelijke samenwoning al in 2007 hebben ondernomen wanneer zij een samenlevingscontract hadden afgesloten, doch door het uitblijven van administratieve formaliteiten pas op 13/11/2009 hun wettelijke samenwoning konden registreren bij het Stad Beringen. Een summier onderzoek van verweerster zou aldus deze gegevens kunnen aantonen.

Het staat dus vast op basis van het dossier van verzoekster dat zij sinds 2006 een gezamenlijk vestiging heeft gehad met haar overleden echtgenoot.

Bovendien tonen de geleverde attesten zoals het medische attest en het attest van lidmaatschap bij de mutualiteit aldus op voldoende wijze aan dat zij als in goede gezondheid verkeert en aangesloten is bij een ziektekostenverzekering.

[...]

De goede gezondheid van verzoekster betekent nog niet dat zij naar haar herkomstland kan terugkeren gezien zij al lange tijd haar financiële en economische belangen in België gevestigd heeft en aldus alle banden met haar land van herkomst heeft verbroken. Wij spreken hierbij van een periode van 7 jaar welke op voldoende wijze aantoont dat verzoekster geenszins terug kan keren naar haar herkomstland.

Verweerster kan ook niet verwachten dat verzoekster, op een 64-jarige leeftijden en na het overlijden van haar echtgenoot wie in haar financiële en economische onderhoud voorzorg, zich opnieuw ter beschikking kan stellen op de arbeidsmarkt teneinde aan werk te geraken. Het spreekt voor zich dat gezien haar leeftijd haar kansen op tewerkstelling te geraken zeer miniem zal zijn.

Na het overlijden van haar echtgenoot was voor haar dan ook geen andere mogelijkheid om een leefloon aan te vragen bij het OCMW te Beringen.

Bovendien heeft verzoekster momenteel een aanvraag voor inkomensgarantie voor ouderen lopende bij het Rijksdienst voor Pensioenen (stuk 9). Dit is een aanvraag dat zij vraagt op basis van haar rechten verworven als de echtgenote van haar overleden partner de heer [K.].

Er kan geenszins gesteld worden dat het feit dat verzoekster ten laste van het sociale bijstandsstelsel valt tegenover haar rechten als persoon staat.

Door voormelde overwegingen te maken in haar beslissing, miskent de verweerster op ernstige wijze de beginselen van het behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doch art. 42ter Vw, §1 in laatste lid bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de Minister of zijn gemachtigde rekening dienen te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dienaangaande wordt beslist zonder rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong maar wel enkel rekening gehoduen met de economische toestand van verzoekster.

Aldus is het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden in die zin dat op verzoekster een verkeerde wetbepaling wordt toegepast en als gevolg ervan van haar ongerechtvaardigde argumenten worden geëist.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de toestand van verzoekster en bovendien van haar het onmogelijke eist door te stellen dat:

Aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat zij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

De opgevraagde gegevens per brief van 13/12/2011 door verweerster, zijn allen met de voorgelegde documenten voldoende aangetoond. Door in de bestreden beslissing nog bij te stellen dat verzoekster 'geen moeite heeft gedaan om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor

betrokkene', creëert verweerster een verkeerde schets van de werkelijkheid. Het administratief dossier van verzoekster toont aldus op voldoende wijze de niet onderzochte feiten aan.

Verweerster heeft geen of 'weinig' onderzoek gedaan naar de toestand van verzoekster. Zodoende schendt verweerster op ernstige wijze het zorgvuldigheidsbeginsel door zonder bijkomende uitleg te eisen en zonder haar administratief dossier te raadplegen, de bestreden beslissing te nemen.

Dienaangaande wordt vooral verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Beringen dd. 12/11/2009 wat op voldoende wijze aantoont dat verzoekster sinds 7 jaar in België verblijft en gezamenlijk gevestigd is geweest met de heer [K.]. Ook andere documenten en gegevens in het administratief evenals de voorgelegde stukken tonen dit aan.

Verwerende partij verwijst in haar nota naar de vaststellingen van de wijkagent die zou vastgesteld hebben dat de intentie van verzoekster erin zou bestaan om geld over te houden van haar uitkeringen om deze vervolgens over te maken aan haar familieleden in Bulgarije. De wijkagent zou deze vaststellingen gebaseerd hebben op de verklaringen van de buurtwerkster van verzoekster.

Ook deze argumentatie van de verwerende partij roept vragen op.

Er werd ten eerste reeds verklaard dat verzoekster al zeer lange tijd in België woont en alle banden met haar familieleden in Bulgarije verbroken heeft. De uitkering die zij ontvangt is bijgevolg van zeer geringe waarde, die enkel voldoende blijkt voor haar huisvesting en levensvoorzieningen tegemoet te komen.

Ten tweede is er geen enkele schriftelijke bewijs voorhanden van de loze beweringen van de wijkagent, noch van de buurtwerkster. Op die manier kan iedereen iets beweren, maar het komt aan de overheidsinstanties toe om de geloofwaardigheid ervan te onderzoeken en bij te staven met objectieve gegevens. De verklaringen van de buurtwerkster missen elke objectiviteit. De verwerende partij selecteert enkel de feiten waarvan zij hoopt voordeel uit te halen om vervolgens verzoekster te benadelen.

Aldus zijn er voor het overige geen andere objectieve gegevens waarop de vaststellingen van de wijkagent kunnen steunen. Bijgevolg zou er, bij gebreke van objectieve gegevens, minstens bij twijfel, deze argumentatie van verwerende partij verworpen dienen te worden.

Minstens zou vastgesteld moeten worden dat de bewering van verwerende partij dat verzoekster aldus niet op voldoende wijze aangetoond hebben dat zij haar banden meer met haar land van herkomst verbroken heeft, niet gevolg worden, het is trouwens de verwerende partij die beweert dat verzoekster nog banden heeft met haar land van herkomst, zij moet dit dan ook bewijzen aan de hand van objectieve gegevens. Dat zij dit doet bij monde van een buurtwerkster, die noch bij naam wordt genoemd, noch een ondertekende verklaring aflegt, noch enige bewijsdocument hiervan voorlegt, is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De vaststellingen van de wijkagent zijn aldus voor twijfel vatbaar en missen elke objectiviteit en elke geloofwaardigheid.

De verzoekster herhaalt nogmaals haar argumentatie dat verwerende partij onvoldoende onderzoek verricht zou hebben, zeker wat betreft de duur van haar verblijf en haar leeftijd. In de nota zien wij dat verwerende partij nog steeds verwijst naar verzoeksters gebreken betreffende haar pogingen tot integratie en een geschikte werk te vinden. Doch de verwerende partij spreekt hier zich tegen door enerzijds te beweren dat zij ermee rekening houdt, en anderzijds het onmogelijke te eisen van verzoekster door haar leeftijd achter de ogen te zien.

Verzoekster is 65 jaar geworden en heeft aldus geen tewerkstellingskansen meer. Zij wacht nog steeds een antwoord af op haar pensioensaanvraag. Het resultaat daarvan zal nog in de loop van de procedure, indien ontvangen, meegedeeld worden. [...]"

3.1.2.1. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/81, vijfde en zevende lid van de Vreemdelingenwet "uitspraak op basis van de synthesememoratie", waarin "alle aangevoerde middelen worden samengevat", "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet – waar in bovenvermelde wetsbepaling naar wordt verwezen – stelt dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.*”

In casu maakt verzoekster slechts voor het eerst in de ingediende syntheseseminarie melding van een schending van de formele motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster toont niet aan dat zij deze schendingen ten tijde van de indiening van het verzoekschrift niet reeds kon aanvoeren. Nu verzoekster aldus in gebreke is gebleven de schending van de formele motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel tijdig – met name in haar inleidend verzoekschrift – op te werpen, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Louter ten overvloede kan worden gewezen naar de hierna volgende bespreking van de materiële motiveringsplicht en kan, specifiek wat het gelijkheidsbeginsel betreft, ook worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

3.1.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster stelt in de syntheseseminarie dat de bestreden beslissing blijkbaar zowel steunt op artikel 42ter, § 1, (eerste lid), 3° van de Vreemdelingenwet als op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, doch dat deze laatste bepaling niet van toepassing is op gezinsleden die burger van de Unie zijn. Zij stelt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, nu op haar een wetsbepaling wordt toegepast die in geen geval op haar van toepassing is.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster niet in redelijkheid kan betwisten dat in de bestreden beslissing minstens ook toepassing is gemaakt van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

[...]

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

[...].”

Verweerder motiveerde, onder verwijzing naar voormelde bepaling, dat de burger van de Unie die verzoekster begeleidde of vervoegde is overleden sedert 30 mei 2011. Dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist. Zij betwist ook niet dat voormelde wetsbepaling op haar situatie van toepassing was. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden als zou de bestreden beslissing niet worden ondersteund door een correcte motivering in feite en in rechte. De Raad stelt vast dat deze vaststelling in beginsel reeds volstaat als grond om over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster.

Verzoekster haar kritiek richt zich op de bijkomende vermelding in de bestreden beslissing dat deze is genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster merkt correct op dat deze bepaling niet op haar van toepassing is, doch er blijkt niet dat deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing omvat immers een motivering in rechte en in feite die de beslissing draagt en de foutieve doch overvloedige motivering waarbij ook melding

wordt gemaakt van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu de eventuele onregelmatigheid van een tweede, overtollig motief niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De Raad stelt verder vast dat enkel toepassing kon worden gemaakt van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voor zover het familielid van een burger van de Unie dat zelf ook burger van de Unie is niet zelf een verblijfsrecht zou uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet of niet opnieuw zou voldoen aan de in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet – dat voorziet in een identieke bepaling als artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold bij het nemen van de bestreden beslissing – luidt verder als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat haar ten onrechte werd gevraagd bij schrijven van verweerder van 13 december 2011, haar ter kennis gebracht op 22 februari 2012, om documenten voor te leggen van tewerkstelling of van andere inkomsten of van documenten van bestaansmiddelen van andere gezinsleden. Het enkele feit dat verweerder (tevens) naar een foutieve wetsbepaling heeft verwezen, volstaat niet om aan te tonen dat verweerder ten onrechte een einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en om een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel te weerhouden.

Verzoekster lijkt verder aan te geven dat verweerder niet langer kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing, nu uit haar dossier voldoende blijkt dat zij sinds 2006 een duurzame relatie had met haar thans overleden partner en dat zij in 2007 reeds de eerste stappen heeft ondernomen om een wettelijke samenwoning aan te gaan met deze partner doch de verklaring van wettelijke samenwoning pas op 13 november 2009 kon worden geregistreerd. Op dit punt wijst de Raad evenwel op de duidelijke bewoordingen van artikel 42ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Deze bepaling voorziet in een mogelijkheid om over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden *“gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”*. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder pas op 19 maart 2010 het verblijfsrecht van verzoekster in haar hoedanigheid van familielid van haar thans overleden Belgische partner erkende en dat de bestreden beslissing dd. 4 februari 2013 aldus werd genomen binnen voormelde termijn van drie jaar. De door verzoekster aangevoerde elementen kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling en er blijkt dan ook niet dat verweerder hiermee als dusdanig rekening diende te houden of in het licht hiervan een verder onderzoek diende te voeren.

Waar verzoekster verder niet akkoord lijkt te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing dat er evenmin redenen voorhanden zijn dat zij in eigen hoofde haar verblijfsrecht zou behouden, wijst de Raad op het volgende. Zoals reeds aangegeven, verzocht verweerder verzoekster bij schrijven van 13 december 2011, haar ter kennis gebracht op 22 februari 2012, tot het voorbrengen van volgende stukken en/of gegevens: bewijzen van (inkomsten uit) tewerkstelling of van andere inkomsten, het bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, het bewijs van ziektekostenverzekering, het bewijs dat verzoekster niet ten laste is van het OCMW, een medisch attest, bewijzen van sociale en culturele integratie in het Rijk en bewijzen van bindingen met het land van oorsprong. Er werd tevens gevraagd toe te lichten of verzoekster nog andere gezinsleden bij haar heeft inwonnen en hoe lang zij reeds in het Rijk verblijft. In antwoord op dit schrijven maakte verzoekster op 3 april 2012 een attest van leefloon van het OCW van Beringen over, een bewijs van lidmaatschap van de mutualiteit en een medisch attest. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de wijkagent op 15 februari 2012 volgende vaststellingen deed:

- dat verzoekster geen andere gezinsleden heeft die bij haar inwonnen en dat zij drie zonen heeft die allen samen met hun gezin in Bulgarije verblijven; zij verklaarde nog telefonisch en per internet contact te onderhouden met haar zoons;
- dat een gesprek met verzoekster leert dat zij niet sociaal of cultureel geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en zij enkel contact heeft met enkele naaste burens van Turkse origine en met een

- buurtwerkster; de wijkagent gaf ook aan dat verzoekster verklaarde een uitkering te ontvangen van het OCMW en dat de buurtwerkster hierover verklaarde dat verzoekster tracht om geld van haar uitkering over te houden om te kunnen overmaken aan haar familieleden in Bulgarije waar de levensomstandigheden slechter zijn dan in België;
- dat verzoekster aangaf buiten haar familie en haar afkomst geen band meer te hebben met Bulgarije, doch Bulgaars en Turks spreekt daar waar zij geen bewijs van het volgen van Nederlandse lessen kan voorleggen en onvoldoende Nederlands verstaat en onmiddellijk bij het huisbezoek de bijstand heeft gevraagd van een buur van Turkse origine voor vertaling;
 - verzoekster volgens haar verklaringen sinds 2006 in België verblijft.

Verweerder motiveerde in de bestreden beslissing dat gelet op de door verzoekster zelf aangebrachte stukken in antwoord op het schrijven van verweerder niet blijkt dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar op enige manier schade kan berokkenen.

Verzoekster betoogt in dit verband dat haar goede gezondheid nog niet betekent dat zij kan terugkeren naar haar herkomstland. Zij wijst vervolgens op het gegeven dat zij al lange tijd haar financiële en economische belangen in België heeft gevestigd en haar banden met haar land van herkomst na zeven jaar verblijf in België heeft verbroken. Zij geeft ook aan dat haar overleden partner in haar levensonderhoud voorzag en dat niet van haar kan worden verwacht dat zij op 64-jarige leeftijd zich opnieuw ter beschikking stelt van de arbeidsmarkt. Zij wijst er ook op dat zij een aanvraag voor inkomensgarantie voor ouderen lopende heeft. Zij betoogt dat ten onrechte bij het nemen de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar land van herkomst.

Specifiek wat de duur van het verblijf in België, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in gebreke bleef om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing – en ondanks een uitdrukkelijke vraag hiertoe van verweerder – enig element in deze zin aan te brengen dat zich zou hebben verzet tegen het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat er sprake is van elementen die van aard zijn dat zij zich zouden kunnen verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing. Zo betwist verzoekster niet dat zij in goede gezondheid is. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat verzoekster pas sinds 19 maart 2010 gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in België. De Raad merkt op dat de wetgever, door in artikel 42ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing te voorzien in een termijn van drie jaar waarbinnen in bepaalde gevallen het verblijfsrecht kan worden beëindigd heeft aangegeven dat het beëindigen van het verblijf binnen een termijn van drie jaar in beginsel niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Te meer nu verweerder vaststelde dat binnen deze termijn geen bijzondere integratie tot stand is gekomen, blijkt aldus niet dat verweerder een dergelijke verblijfsduur ten onrechte niet weerhield als reden die zich zou kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad merkt verder op dat het gegeven dat verzoekster voorafgaand aan de erkenning van haar verblijfsrecht van drie maanden op 19 maart 2010 tevens in België heeft verbleven gedurende bepaalde perioden waarin zij was toegelaten tot een verblijf van maximum drie maanden, waartoe zij aankomstverklaringen voorlegt, niet tot gevolg heeft dat zij zich dienstig kan beroepen op een regelmatig en ononderbroken verblijf in België van zeven jaar waarin zij gevestigd was met haar intussen overleden partner. Er blijkt verder niet dat er sprake is van andere gezinsleden die in België verblijven of van enige sociale of culturele integratie in België of van een voldoende machtig zijn van de Nederlandse taal of het volgen van lessen Nederlands. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken bleek verder enkel dat zij afhankelijk is van steun van het OCMW en geen andere inkomsten heeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met elementen betreffende de duur van haar verblijf in het Rijk, haar gezondheidstoestand of de banden met België die zich alsnog zouden hebben verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. Zij kan zich in dit verband niet in redelijkheid beroepen op de uitkering van het OCMW die zij ontvangt om te betogen dat haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden niet kon worden beëindigd.

In zoverre verzoekster – ter ondersteuning van haar economische integratie – nog verwijst naar haar aanvraag voor een inkomstengarantie voor ouderen die thans lopende is bij de Rijksdienst voor Pensioenen, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een

beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met het stuk dienaangaande dat verzoekster voor het eerst voegt bij haar verzoekschrift. Er blijkt niet dat verzoekster dit gegeven heeft aangebracht aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, en dit terwijl zij wist dat een onderzoek werd gevoerd door het bestuur naar de vraag of zij nog voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster blijft verder eveneens in gebreke aan te tonen dat er elementen waren betreffende haar leeftijd waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij beperkt er zich toe te stellen dat van haar niet kan worden verwacht, gelet op haar 64-jarige leeftijd, dat zij zich nog ter beschikking stelt voor de arbeidsmarkt, doch de bestreden beslissing bevat geen motief in deze zin en zij brengt aldus nog geen element aan dat van aard is dat haar leeftijd als dusdanig zich zou verzetten tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Het gegeven dat verzoekster (bijna) de wettelijke pensioenleeftijd heeft bereikt, kan op zich hiertoe niet volstaan. Er blijkt op geen enkele wijze dat verzoeksters leeftijd haar zou verhinderen dat zij terugkeert naar Bulgarije of zich elders vestigt.

Er blijkt verder evenmin dat van verzoekster het onmogelijke wordt gevraagd waar wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat een terugkeer naar haar land van herkomst *“op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene”* en dat er geen elementen in de zin van artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijken die zich verzetten tegen een beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Raad wenst te benadrukken dat verzoekster vanaf dat zij de verklaring van inschrijving verkreeg, wist – of behoorde te weten – dat zij enkel werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat hierin onder bepaalde voorwaarden een einde kon worden gesteld. Op grond van de stukken van het dossier en de uiteenzetting van verzoekster blijkt ook niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen voldoende onderzoek zou hebben gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster, gelet op het schrijven van verweerder, er niet van onwetend kon zijn dat een onderzoek werd gevoerd naar het nog voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en dat zij aldus de mogelijkheid had aan verweerder alle volgens haar dienstige en nuttige gegevens en stukken over te maken. Zij kon er gelet op het overlijden van haar echtgenoot en haar steun die zij genoot van het OCMW ook niet van onwetend zijn dat het in haar concrete geval bijzonder belangrijk kon zijn andere nuttige stukken over te maken die zouden rechtvaardigen dat haar verblijfsrecht niet zou worden beëindigd. Verzoekster kan aldus ook niet voorhouden dat haar door verweerder alsnog op enig punt om bijkomende uitleg had moeten worden verzocht en maakt verder niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken van het administratief dossier. In zoverre verzoekster hiertoe specifiek verwijst naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beringen van 12 november 2009 waarbij de toestemming werd gegeven tot de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning tussen haar en haar thans overleden partner, merkt de Raad op dat – daargelaten het gegeven dat uit dit enkele stuk, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, nog niet blijkt dat zij sinds zeven jaar in België verblijft en gezamenlijk gevestigd is geweest met een Belgische onderdaan – niet blijkt op welke wijze zij op basis van dit stuk in eigen hoofde een verblijfsrecht zou moeten behouden. De bestreden beslissing houdt immers net in dat de reden dat verzoekster hier gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden – met name de gezamenlijke vestiging met haar partner – is komen te vervallen gelet op het overlijden van haar partner en dat er geen redenen blijken op grond waarvan verzoekster in eigen hoofde een verblijfsrecht kan behouden.

Verzoekster maakt daarnaast niet aannemelijk dat er redenen zijn betreffende haar banden met het land van herkomst die maken dat haar verblijfsrecht niet kon worden beëindigd. Zij bracht hiertoe zelf voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen specifieke elementen aan. Uit voormeld politieverlag blijkt ook dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat haar zonen en hun gezin allen in Bulgarije verblijven en zij er nog regelmatig contact mee heeft. Verzoekster betoogt thans dat zij alle contacten met familie in Bulgarije zou hebben verbroken en ontkent haar eerdere verklaringen, doch er kan niet worden ingezien welk belang een politieagent erbij zou hebben de verklaringen van verzoekster niet correct weer te geven en het staat verzoekster in dit geval vrij de procedure valsheid in geschrifte op te starten. In ieder geval maakt verzoekster aan de hand van haar loutere verklaringen niet aannemelijk dat ten onrechte geen redenen werden weerhouden betreffende de banden met haar land van herkomst. In zoverre verzoekster nog stelt dat de verklaringen van de buurtwerkster dat zij zou trachten een deel van haar uitkering over te maken aan familie in Bulgarije elke objectiviteit mist, merkt de Raad

op dat verweerder dit gegeven als dusdanig niet heeft weerhouden in de bestreden beslissing en dit gegeven dan ook niet de kern uitmaakt van huidig geschil. Het politionele verslag bevat verder ook enkele eigen vaststellingen van de wijkinspecteur en afgelegde verklaringen van verzoekster zelf. Verzoekster toont niet aan op grond waarvan een politieverslag opgesteld door een wijkinspecteur geen objectief overtuigingsstuk zou uitmaken, waarop verweerder zich kan baseren bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Er moet verder ook worden benadrukt dat het aan verzoekster toekwam om, nu zij niet meer voldoet aan de voorwaarden die waren gesteld aan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden, aan te tonen dat er niettemin redenen waren die zich verzetten tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster toont, door louter te verwijzen naar het gegeven dat verweerder verkeerdelijk heeft verwezen naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, niet aan dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Verzoekster betoogt dat door de toepassing van de verkeerde wetsbepaling ten onrechte documenten werden geëist, met name het overmaken van een bewijs van voldoende bestaansmiddelen, doch zoals reeds uiteengezet kan dit betoog niet worden aangenomen en kon verweerder wel degelijk dergelijke stukken opvragen. De Raad herhaalt in dit verband ook dat in de bestreden beslissing tevens wordt verwezen naar het correcte artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Er dient zelfs te worden aangenomen dat dit gegeven in het voordeel speelde van verzoekster, nu dit haar de kans gaf voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen dat zij mogelijk op andere gronden haar verblijfsrecht zou behouden. Verzoekster toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn of een rechtmatig gewekt vertrouwen heeft geschonden.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In de synthesememorie stelt zij als volgt:

“Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoekster op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoekster weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster in het kader van

art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoekster komt in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familieleven van verzoekster.

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van haar economische en financiële belangencentrum evenals haar huisvesting.

De verwerende partij beweert in haar nota dat zij met haar inmenging in het privé-leven van verzoekster één van de in artikel 8, 2de lid EVRM opgesomde doelen nagestreefd heeft: met name de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid die immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde uitmaakt.

Verwerende partij legt hier de link tussen de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid en 's lands openbare orde.

De vraag die zich daarbij stelt is welk concreet doel verwerende partij geviseerd heeft. Aldus maakt de verwerende partij dit niet duidelijk.

Louter een link leggen tussen de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid en 's lands openbare orde, is allesbehalve voldoende om tegemoet te komen aan de uitzonderingen van art. 8, 2de lid EVRM.

Bijgevolg rijst de vraag hoe de inmenging van verwerende partij in het privé-leven van verzoekster geoorloofd kan zijn, wanneer er niet voldoende aangetoond kan worden dat de juiste motieven werden toegepast bij nemen van de bestreden beslissing. [...]"

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op zowel een privé- als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij blijkt evenwel in gebreke om een concreet privé- of gezinsleven aannemelijk te maken.

Zelfs indien gelet op haar verblijf in België alsnog enig privéleven in België zou moeten worden aangenomen – en waarbij kan worden opgemerkt dat verzoekster hiertoe in wezen enkel verwijst naar haar financiële en economische belangen in België, die erin bestaan dat zij hier financiële steun geniet van het OCMW – merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat geen legitieme grond, zoals vereist door artikel 8, tweede lid van het EVRM, aanwezig is. Verzoekster stelt dat verweerder de bedoeling heeft "de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren", doch deze bewering kan

niet worden aangenomen. Verweerder heeft immers enkel een einde gemaakt aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden dat zij bekomen had op grond van een gezinshereniging met een Belgische onderdaan en dit op grond van het overlijden van deze Belgische partner, hetgeen uitdrukkelijk voorzien wordt door de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder in de nota met opmerkingen verder terecht stelt, is de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) en kan daarnaast ook worden gewezen op het economisch welzijn van het land, zodat wel degelijk sprake is van een legitiem doel. Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft aannemelijk te maken dat er sprake zou zijn van een onevenwicht tussen haar belangen en deze van de overheid, zodat – in zoverre de bestreden beslissing al dient beschouwd te worden als een inmenging in een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven van verzoekster – zij geenszins aantoonde dat het niet om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging zou gaan. Verzoekster kan hiertoe immers niet volstaan met een verwijzing naar het gegeven dat zij het centrum van haar economische en financiële belangen in België zou hebben – en waarbij zij lijkt aan te geven dat er sprake zou zijn van een onevenwicht van belangen nu zij haar financiële steun van het OCMW niet wenst te verliezen – en naar haar huisvesting in België. De *in casu* bestreden beslissing verhindert ook geenszins dat verzoekster een aanvraag indient om op zelfstandige basis of in functie van een andere burger van de Unie een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertiendoor:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS